

13.2.2022

Ansaitsematon armo

3. sunn. ennen paastonaikaa

Liturginen väri: vihreä

Mt. 20:1–16

Musiikkia: Lemmel/Välialho: Käännä katseesi Jeesukseen

MUSIIKKI: JOHANNA LEMMETYINEN

Jumalaan ei voi luottaa

Kuula Kari

Työntekijät tekevät eri määrän työtä, mutta saavat saman palkan. Kertomus on helppo tulkita väärin: Jumalan edessä ei ole asteita. Kukaan ei ansaitse mitään, vaan saamme kaiken armosta. Totta on, ettei pelastavaa armoa ansaita. Se on pelkkää lahjaa. Silti kristittyinä kasvamisessa on asteita, jotka Jumalakin panee merkille. Juuri edellisessä perikoopissa todetaan Jeesuksen oppilaiden luopuneen paljosta, joten he tulevat saamaankin paljon (19:29–30). Kylväjävertaus opettaa, että toiset tuottavat enemmän ja toiset vähemmän satoa (13:1–18). Jumala näkee salassa tekemämme hyvät teot ja paastoamiset ja palkitsee niistä (6:4, 18).

Teoilla on siis väliä. Pyhyydessä on asteita. Eikä vain ihmisten edessä, vaan myös Jumalan edessä. Kertomus eri työstä maksetusta samasta palkasta ei siis tarkoita, että kaikki synnit ja hyveet olisivat pohjimmiltaan samalla viivalla. Sen pointti ei ylipäätään ole kilvoittelun problematiikassa, vaan Jumalassa.

Punch line tulee vasta lopussa. ”Kai minä saan tehdä omallani mitä haluan? Katsotko sinä karsaasti sitä, että minä olen hyvä?” (20:15) Taivasten valtakunnan isäntä ja tuomari on hyvä. Niin hyvä, että ihmisten on sitä vaikea ymmärtää ja joskus hyväksyäkin.

Jumalan hyvyys nimittäin on joskus aivan toisenlaista kuin odottaisimme. Aina emme edes tunnista sitä hyvyudeksi. Tähän viittaavat vertauksen sanat ”kai minä saan tehdä omallani mitä haluan?” Jumala nimittäin johdattaa joskus vastoinkäymisiin, kipuihin ja kuolemaankin. Hän ei estä pahaa, vaikka voisi. Hän ei lopeta kärsimystä, vaikka voisi.

Maaailma ja ihmiset ovat hänen, ja hän tekee niillä mitä tahtoo. Kaitselmus vie arvaamattomille poluille, sellaisille, joille emme haluaisi. ”Herra antoi ja Herra otti, kiitetty olkoon Herran nimi.” (Job 1:21) Joskus osaamme ottaa vastaan Jumalan sallimukset näillä Jobin sanoilla. Toisinaan taas turvaudumme valituspsalmien protesteihin. Miksi nukut? Miksi sallit tämän?

Jos Jumala antaa pahaa sattumanvaraisesti, niin hän antaa myös hyvää miten sattuu. Jotkut syntyvät kultalusikka suussa ja saavat tuhdin sijoitussalkun kastelahjaksi. Toiset joutuvat ponnistelemaan valtavasti selvitäkseen edes perusarjestaan. Kertomuksemme sanoin: Joku saa kaiken yhden tunnin työllä, toinen joutuu näkemään vaivaa aamusta iltaan.

Näin luettuna kertomus ei puhukaan kaiken muuttavasta armosta, vaan elämän ankaruudesta ja selittämättömyydestä. Jumala on hyvä, mutta sallii silti kummallisia asioita.

Johtopäätös: Jumalaan ei voi luottaa. Ei voi laskea etukäteen, mitä hän antaa ja sallii. Jumalan edessä ensimmäiset tulevat viimeiseksi ja viimeiset ensimmäisiksi.